

Arrest

nr. 197 931 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 23 augustus 2017, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 september 2017.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 december 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 25/08/2015

Overdracht CGVS: 22/01/2016

U werd op 28 april 2016 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (CGVS) van 09u07 tot 12u55. U werd opnieuw gehoord op het CGVS op 23 mei 2016 van 15u25 tot 17u00. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Dhont was op beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. U bent geboren op 8 mei 1996 te Bagdad. U heeft nog 1 oudere broer, Mohamad, die geboren is in 1998 en een jongere zus, Mariam, die geboren is in 1993. Uw vader was directeur voor het Ministerie van Wetenschappen en Technologie en verdween op 03 september 2014. Uw moeder, een leerkracht Arabisch, werkt niet meer sinds de verdwijning van uw vader en leeft momenteel met uw jongere zus in Bagdad.

Van uw geboorte tot 2003 woonde u in de Rusafa-wijk te Bagdad. Vervolgens verhuisde u naar de Alawi-wijk te Bagdad. Omdat uw gezin het huis huurde in de Alawi-wijk, verhuisde u in 2013 naar de Al Sadiya-wijk waar uw gezin een huis gebouwd heeft. U volgde onderwijs tot het 3de middelbaar. Uw vader verdween op 2 september 2014. Op 7 september 2014 dienden uw moeder en uw nonkel hierover een klacht in bij de politie. Uw moeder stuurde u en uw broer naar Turkije. In Turkije huurde u met 2 andere jongens een appartement en werkte u af en toe in een plasticfabriek. U verbleef in Turkije van oktober 2014 tot 1 augustus 2015. Uw moeder ging met uw zus na de verdwijning van uw vader voor 3 maanden naar Erbil waar ze bij een nonkel verbleven die in Erbil een verblijfsvergunning had. Na 3 maanden keerde uw moeder met uw jongste zus terug naar Bagdad. Toen u in Turkije was vertelde uw moeder u dat uw vader vertrouwelijke informatie had van de overheid en dat hij daarom problemen had met een militie. Doordat de militie terug contact had opgenomen met uw moeder om de informatie die uw vader had in bezit te krijgen, zei uw moeder tegen u en uw broer dat u moest doorreizen naar Europa. U kwam aan in België op 22 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 25 augustus 2015. Uw broer reisde later vanuit Turkije naar Zweden en vroeg daar asiel aan.

In mei 2016 keerde uw broer Mohamad terug naar Irak met de International Organisation for Migration nadat hij vernomen had dat jullie moeder medische problemen had en dat uw nonkel er niet meer was om haar te steunen. Uw broer vloog van Zweden naar Erbil en reisde verder over land naar Bagdad. Op 27 april 2016 werd uw broer ontvoerd. U vernam dit dezelfde dag nog van uw zus, een dag voor uw eerste gehoor op het CGVS. Op 4 mei 2016 werd uw broer dood teruggevonden door de politie in de regio waar uw moeder en jongere zus wonen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten in origineel neer: uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. Tevens legde u een kopie neer van de rantsoenkaart, woonstkaart van uw vader, werkbade van uw vader, het politiedossier over de verdwijning van uw vader, het politiedossier over de verdwijning van uw broer, een memory stick met foto's van het graf van uw broer, het vliegtuigticket van Zweden naar Erbil van uw broer en zijn laissez-passer. Uw advocaat legde tevens een aantal artikels neer over de algemene veiligheidssituatie in Bagdad in februari en maart 2016.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek van uw dossier wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Voor wat betreft de inschatting van de vluchtelingenstatus, dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ongeloofwaardigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Ten eerste maakt u het niet aannemelijk dat u vervolging vreest door milities omdat uw vader vertrouwelijke informatie van de overheid in zijn bezit zou gehad hebben.

Tijdens uw gehoor bij DVZ verklaarde u niet veel te weten over het verhaal van de verdwijning van uw vader omdat uw moeder en oom u er niet veel over wilden vertellen. Ook verklaarde u niet te weten waarom u niet kan terugkeren naar Irak (vragenlijst CGVS n° 5). Echter blijkt tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw moeder toen u naar Turkije ging u vertelde dat uw vader vertrouwelijke informatie had van de overheid en dat hij om die reden werd vervolgd (CGVS I, p. 6). Uit bovenstaande blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom u Irak verlaten heeft. Geconfronteerd met het feit dat u in het begin van uw gehoor op het CGVS verklaarde dat u bij DVZ alle redenen voor uw vertrek uit Irak heeft kunnen vertellen, verklaarde u dat u enkel de hoofdpunten had gegeven van uw verhaal bij DVZ. Verder verklaarde u ook dat hoofdpunten van een verhaal in Irak betekent dat het niet over het hele verhaal gaat maar over afkortingen (CGVS I, p. 15-16). Uit bovenstaande verklaringen moet worden afgeleid dat voor u het gegeven dat uw vader verdwenen was omdat hij vertrouwelijke informatie van de overheid bezat niet belangrijk genoeg was om in uw samengevat verhaal te vermelden. Uw poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen van DVZ en het CGVS voldoet niet daar de verdwijning van uw vader de hoofdreden was dat u van uw moeder en nonkel moest vertrekken uit Irak (CGVS I, p. 6). De vaststelling van uw advocaat dat de CGVS-vragenlijst niet duidelijk is opgesteld (CGVS I, p. 3), kan hier niet als verschoningsgrond gelden, daar duidelijk uit uw verklaring van DVZ af te leiden valt dat u verklaarde niet te weten waarom u niet kan terugkeren naar Irak (CGVS vragenlijst, vraag 3). Het feit dat uw vader vervolgd werd omdat hij vertrouwelijke informatie van de overheid in bezit had, is dusdanig veelzeggend over wat betreft de aard en ernst van de geveesde vervolging, dat het hoegenaamd niet aannemelijk kan worden genoemd dat u hierover niets zou melden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het motief en de aanleiding van uw asielprobleem.

Ten tweede is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zo weinig kan vertellen over de inhoud van het politiedossier van uw vader. De verdwijning van uw vader vormt nochtans de kern van uw asielrelaas en de was de initiële reden waarom u internationale bescherming zoekt. Als u een politiedossier over de verdwijning van één van uw gezinsleden krijgt toegestuurd mag dan ook van u verondersteld worden dat u alle moeite zou nemen om de inhoud ervan te begrijpen. Over het politiedossier van uw vader gaf u aan dat het over uw vader ging, u het eenmaal las toen ze het u hebben opgestuurd en het toen vergeten bent (CGVS I, p. 10). Deze poging tot verklaring van uw gebrek aan kennis over de inhoud van het dossier voldoet niet. Als u werkelijk geïnteresseerd was in de inhoud van het dossier had u alles in het werk gesteld om de inhoud te kennen. Het feit dat u 18 jaar was op het moment van uw vertrek uit Irak of het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS onder de indruk was van het nieuws over uw broer dat u de dag ervoor vernomen had, zoals uw advocaat opmerkte op het einde van uw eerste gehoor bij het CGVS, kan niet volstaan als verschoningsgrond. U had het politiedossier van uw vader immers al 2 maanden voor uw gehoor op het CGVS in uw bezit (CGVS I, p. 10) en u had dus al verschillende weken de mogelijkheid gehad om het dossier te bestuderen. Verder moet vermeld worden dat u een tweede keer bent gehoord geweest op het CGVS om u de kans te geven de situatie over uw broer uit te klaren. U had toen geen opmerkingen over het eerste gehoor (CGVS II, p. 2). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen aannemelijke verklaring heeft voor uw gebrek aan kennis van het politiedossier van uw vader.

Ten derde is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zo weinig kan vertellen over de inhoud van het politiedossier van uw broer. Over het politiedossier van uw broer gaf u aan dat u het 1 of 2 keer gelezen heeft en dat u enkel de overlijdensoorzaak van uw broer gelezen heeft (CGVS II, p. 5). Als u werkelijk geïnteresseerd was in de situatie van uw broer had u meer moeite gedaan om de inhoud van het dossier te begrijpen. U gaf als poging tot verklaring voor uw gebrekkige kennis van de inhoud van het politiedossier van uw broer aan dat u geen verstand had van politiedocumenten en u slecht bent in het lezen van handschriften (CGVS II, p. 6). Maar zelfs als zou worden aangenomen dat u in het kennis nemen van de inhoud van dit politiedossier gehinderd zou zijn door een gebrek aan ervaring met politiedocumenten of het lezen van handschriften, moet worden vastgesteld dat u nog steeds onaannemelijk weinig weet heeft over de inhoud van dit politiedossier. Immers, gevraagd over wat het plannetje in het politiedossier van uw broer zou kunnen gaan verklaarde u eerst dat er geen plannetje was, en pas na herhaalde bevraging en confrontatie met de documenten verklaarde u dat het desbetreffende schema op het politiedocument de plaats was waar uw broer gevonden is (CGVS II, p. 7). Uit bovenstaande vaststelling blijkt dan ook dat u het politiedossier met betrekking tot de situatie van uw broer nauwelijks bekeken heeft. Nochtans had u er alle belang bij om alles te weten over de omstandigheden van het overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat de milities op zoek zijn naar u of uw broer daar uw vader waarschijnlijk niet genoeg is (CGVS I, p. 8). En verklaarde u ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u ging proberen meer details te vragen aan familieleden wat er allemaal gebeurd is met uw broer (CGVS I, p. 15).

Dat u zo weinig interesse toont in documenten over uw broer die zeer recent ontvoerd en vermoord was, is dan ook bijzonder ongeloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en moord op uw broer op fundamentele wijze.

Ten vierde is het weinig aannemelijk dat u Irak verlaten heeft omdat de milities op zoek zijn naar u (CGVS I, p. 8) maar u niet weet over welke militie het gaat. Nochtans had de militie die u viseerde contact met uw moeder (CGVS I p. 7). Ook verklaarde u dat de personen die contact hadden met uw moeder van milities waren die bedrijven steunden waarmee uw vader een contract had (CGVS I p. 7), wat toch zeer specifieke informatie is over de militie. Verder kan u de milities actief in uw wijk waar u woonde opnoemen (CGVS I, p. 5). Hieruit blijkt dat zowel u als uw familie er alle belang bij heeft om te weten welke militie uw familie viseert en hiertoe ook een aantal zinvolle aanknopingspunten hebben. Dat u of uw familie niet weet welke militie u en uw familie viseert is weinig aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofdte geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de rantsoenkaart en woonkaart van uw vader die u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag bevestigen uw identiteit die door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt.

De kopie van de werkbadge van uw vader toont aan dat uw vader een periode gewerkt heeft voor het Ministerie van Wetenschappen en Technologie, wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt maar dit kan bovenstaande vaststellingen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet wijzigen.

De foto's van het graf van uw broer tonen aan dat er een graf bestaat met de naam en overlijdensdatum van uw broer. Deze foto's tonen echter niet aan in welke omstandigheden uw broer overleden is. Hierdoor hebben deze foto's eerder een beperkte bewijskracht en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Daar uw verklaringen eerder ongeloofwaardig zijn bevonden kan het neerleggen van deze foto's de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Het politiedossier over de verdwijning van uw vader en het politiedossier over de ontvoering en moord op uw broer werd reeds hierboven in deze beslissing besproken. Bijkomend moet opgemerkt worden dat uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Iraakse officiële documenten eenvoudig op illegale wijze te verkrijgen zijn en dat de bewijskracht van zulke documenten bijgevolg gering is.

Het vliegtuigticket op naam van uw broer van Zweden naar Erbil en zijn laissez-passer tonen aan dat uw broer is teruggekeerd naar Irak, maar tonen niet aan in welke omstandigheden uw broer is overleden. Hierdoor hebben het vliegtuigticket en zijn laissez-passer eerder een beperkte bewijskracht en kunnen bijgevolg enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Daar uw verklaringen eerder ongeloofwaardig zijn bevonden kan het neerleggen van de vliegtuigticket en zijn laissez-passé de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Ook legde uw advocaat een aantal artikels neer over de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en de reden waarom volgens hem subsidiaire bescherming zou moeten toegekend worden, dit wordt echter door het Commissariaat generaal betwist en zal verder in deze beslissing besproken worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdad zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat hij intussen een achttal maanden een voorhuwelijkse relatie heeft met een jonge, eveneens sjitische asielzoekster. Tevens voegt hij toe dat zijn moeder en zijn zus op 22 januari 2017 werden ontvoerd en dat zijn bureu hem hiervan camerabeelden opstuurden.

Hij beroept zich op de schending van:

"-artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")

-artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")

-artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

-en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Over de tegenstellingen tussen de vragenlijst en zijn verklaringen tijdens de CGVS-interviews, geeft verzoeker aan:

"Verwerende partij meent dat verzoekers advocaat heeft aangegeven dat de vragenlijst van het CGVS niet duidelijk werd opgesteld. Dit is een incorrecte parafrasering van de opmerking van verzoekers raadsman. Verzoekers raadsman heeft immers opgemerkt dat de vertaling van verzoekers verklaringen in antwoord van de vragenlijst soms dermate onzinnig is dat er vragen rijzen bij de accuraatheid ervan.

Verklaringen als "Mijn vader werkte als Fysieke senator bij het ministerie van Wetenschap en Technologie. Een maatschappij?? Die mogelijks samenwerkte met een militie, hebben hem op 02/09/2014 een andere operator gebracht naar zijn werk. Dit heeft hij geweigerd omdat het niet de juiste operator is (niet hetzelfde "bestek"). zijn volstrekt onzinnig en lijken eerder door Google Translate gehaald te zijn dan vertaald te zijn geweest door een competente tolk.

Indien dermate onzinnige statements worden neergepend als antwoord op de CGVS vragenlijst dient de ambtenaar die verzoekers verklaringen afneemt op dat moment in te grijpen en om verduidelijking te vragen. Het verslag terug voorlezen aan verzoeker helpt immers niet, omdat hij dan enkel de Arabische versie te horen krijgt. Als er zaken dermate onzinnig of onduidelijk zijn dat je er als asielinstantie niets mee kan aanvangen, behalve als indicatie van ongeloofwaardigheid, dient dit opgehelderd te worden, en dienen er extra vragen gesteld te worden.

Verzoeker weet effectief erg weinig van de problemen die zijn vader gehad heeft en tot zijn verdwijning hebben geleid. Daar is hij altijd erg consequent in geweest.

Zowel in zijn DVZ gehoor als op CGVS heeft hij verklaard erg weinig te weten over de aanleiding van wat zijn vader overkomen is. Hij kent enkel de grote lijnen."

Dat hij het politiedossier van zijn vader niet kende, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker is een jongeman die nogal nonchalant overkomt en die tot het derde middelbaar school gelopen heeft. Hij gaf aan het dossier éénmaal gelezen te hebben. Een politiedossier is niet in de meest toegankelijke taal opgesteld en is eerder complex. De meeste mensen hebben een advocaat nodig om die informatie te kunnen verwerken. Verwerende partij lijkt op buikgevoel te oordelen dat het verwacht mag worden van een familielid van iemand die verdwenen is om het politiedossier van A tot Z te bestuderen. Uit geen enkel gegeven blijkt dat dit zo zou zijn in de Belgische of Europese context, waar de politiediensten effectief functioneren en onafhankelijk zijn. Er worden al helemaal geen gegevens aangereikt die toelaten vast te stellen dat een familielid in Bagdad dit wel zou doen, waar van de politiediensten wordt aangenomen dat ze geïnfiltreerd zijn door de milities, geen werkelijk onderzoek verrichten en geen bescherming kunnen bieden. Wat zou de motivatie zijn van verzoeker om het politiedossier te bestuderen? Zijn vader is verdwenen, dat zal niet veranderen. Hij kan ook moeilijk zelf de detective gaan uithangen, dat is gevaarlijk en een cliché uit films. Hij kan ook niet vertrouwen dat de informatie in het dossier echt klopt en berust op degelijk onderzoek. Welke catharsis kan hij dan putten uit het begrijpen van het dossier? De enige reden voor verzoeker om het dossier echt in te studeren is om goed voorbereid te zijn voor zijn asielpprocedure. Maar dat zou enkel zijn om aan de verwachtingen van de asielinstantie te voldoen en zou geen indicatie zijn van zijn geloofwaardigheid."

Inzake het politiedossier van zijn broer, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij betwist nochtans niet dat verzoekers broer dood is, en dit luttele dagen na zijn terugkeer naar Irak. Ze betwist ook niet dat verzoekers broer zich genoodzaakt zag via land van Erbil naar Bagdad te reizen omdat hij het te gevaarlijk vond om via de luchthaven te passeren, gelet op het feit dat makkelijker is te zien wie er het land terug inkomt via de luchthaven.

Verwerende partij betwist ook niet dat verzoekers vader voor het Ministerie van Wetenschappen en Technologie gewerkt heeft.

Aan de politiedossiers in verband met verzoekers broer en vader wordt geen geloof gehecht omdat verzoeker er zelf te weinig over weet, wat niets zegt over de inhoud van het dossier zelf. Een tweede reden die wordt gegeven is de alomtegenwoordige corruptie in Irak, maar het CEDOCA document dat verwerende partij naar verwijst bevat enkel informatie over de corruptie van identiteitsdocumenten, ratsoenkaarten, geboorteattesten, overlijdenscertificaten en diploma's, en niets over volledige politieverslagen, die binnen de korte termijn waarin verzoeker ze verkregen heeft toch moeilijker te vervalsen zijn.

Verzoekers raadsman heeft van verwerende partij toen hij het dossier opvroeg ook geen kopie gekregen van die politiedossiers, nog is er een aanwijzing dat deze documenten met een vertaler bekeken werden door verwerende partij of enigszins onderzocht werden.

Uiteindelijk wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd om de enkele reden dat hij onvoldoende geïnteresseerd is in waarom zijn vader vervolgd werd door milities en omdat hij onvoldoende geïnteresseerd was in de politiedossiers van zijn vader en broer.

Om die reden wordt er voorbijgegaan aan de keuze van zijn broer via Erbil over land terug te reizen naar Bagdad, zijn dood luttele dagen na terugkeer, het beroep van verzoekers vader, en de eigenlijke onderzoeksdocumenten die werden neergelegd en die op authenticiteit kunnen gecontroleerd worden.

Het CGVS heeft zelf geen enkel onderzoek gevoerd, hoewel er documenten werden voorgelegd die van belang zijn. De beslissing werd uitsluitend onderbouwd door naar verzoekers geloofwaardigheid te verwijzen".

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Hij stelt:

"Hier stuiten we uiteraard op een probleem, Verzoeker had essentiële documenten aangebracht aangaande de verdwijning van zijn vader en broer, en de moord op die laatste. Het gaat om documenten die afkomstig zijn van de politiediensten en die op inhoud en vormelijk karakter dienen beoordeeld te worden. Verwerende partij voert echter geen onderzoek naar die essentiële documenten, maar verwijst naar een algemeen rapport over corruptie in Irak dat werkelijk niets zegt over de categorie documenten die werden voorgelegd."

Verzoeker verwijst in deze ook naar rechtspraak van het EHRM. Hij geeft aan:

"Verwerende partij heeft verzoekers asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuus onderzoek onderworpen en is veel te licht over de voorgelegde documenten gestapt.

Op zich is het reeds bijzonder problematisch dat verwerende partij de voorgelegde documenten, die de kern van de zaak raken, niet onderzocht heeft, maar gelet op het feit dat de negatieve beoordeling van de beschermingsvraag enkel steunt op een subjectieve geloofwaardigheidsbeoordeling klemmt dit des te meer."

Vervolgens wijst verzoeker op de richtlijnen van UNCHR en stelt hij:

"Opnieuw blijkt hoe problematisch het is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten.

Verwerende partij baseert zich op haar beoordeling van verzoekers gedrag, zijn passieve houding ten opzichte van de dossiers over zijn vader en broer.

(...)"

Verzoeker wijst daarnaast op de richtlijnen van UNHCR inzake Irak van 2012 en op een arrest van het EHRM. *"Het is duidelijk dat verzoekers vader, en hijzelf daardoor ook, een risicoprofiel heeft dat zijn vrees voor vervolging objectief grondt.*

Het EHRM vermeldt eerst het belang van het feit dat de betrokkene in dat dossier eerder al het voorwerp uitgemaakt had van vervolging, en de implicaties hiervan met betrekking tot de omkering van de bewijslast, om dan over te gaan in het Grote Kamer arrest J.K. t. Zweden tot het toepassen van dit risicoprofiel op het ingeroepen risico op een artikel 3 EVRM schending tegen de achtergrond van de algehele veiligheidssituatie in Bagdad:

(...)

De elementen die verzoeker voorlegt dienen in dit kader, dat van het lidmaatschap van een 'targeted group', geapprecieerd te worden door verwerende partij.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verdeling van de bewijslast bij een artikel 3 EVRM risico voor asielzoekers dat de bewijsstandaarden enigszins flexibel dienen te worden toegepast gelet op hun specifieke situatie als asielzoekers, en dat zij het voordeel van de twijfel dienen te genieten.

(...)"

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en naar artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS). Hij wijst eveneens op de samenwerkingsplicht die op verweerder rust.

"Verzoeker meent dat hij wat betreft de vluchtelingenstatus het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Gelet op de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, komt verzoeker ook in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt dat er voor verzoeker geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van een foutieve inschatting van objectieve informatie komt verwerende partij tot de conclusie dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad niet van dien aard is dat verzoeker een reëel risico zou lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers nood aan subsidiaire bescherming moet niet enkel beoordeeld worden ten opzichte van de algemene situatie in Bagdad, het feit dat hij deel uitmaakt van een doelwitgroep (een targeted group) en een risicoprofiel heeft, dient eveneens in rekening te worden gebracht."

Verzoeker is het niet eens met de conclusie van verweerder over de veiligheidssituatie in Bagdad. Een vergelijking met de 'Breaking the Walls' campagne in 2012 en 2013 is volgens verzoeker niet relevant. Het huidige aantal slachtoffers ligt bovendien hoger en het geweld is vooral op burgers gericht. Bijgevolg kan niet worden besloten dat de situatie verbeterd is of dat het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kleiner geworden zou zijn.

Verzoeker wijst op de inhoud van de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Tevens geeft hij een overzicht van de bijdragen van *"Musings on Iraq"* van juni 2016 en juli 2016. Vervolgens wijst hij opnieuw op de inhoud van de landeninformatie in het administratief dossier. Daarna geeft hij een overzicht van de bijdragen van *"Musings on Iraq"* uit oktober 2016. Eveneens geeft verzoeker een overzicht van de cijfers van IBC inzake het aantal burgerdoden in Bagdad in de periode augustus 2016 tot november 2016. *"Uit al deze informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad extreem hoog is en bovendien stijgt, dat er een toename is van het aantal zware aanslagen, dat IS als strategie heeft om in Bagdad terroristische aanslagen te plegen, en dat de politieke situatie erg volatiel is waardoor de veiligheidssituatie nóg precairder is en onzeker naar de toekomst toe.*

Bijgevolg lopen de inwoners van Bagdad een reëel risico om slachtoffer te worden van het blind geweld dat er zich afspeelt."

Verzoeker verwijst naar twee arresten van 12 april 2016 van de Raad. Hij vervolgt:

"Wanneer we bovenstaande cijfers in hun context plaatsen, blijft de conclusie dezelfde : er bestaat bij terugkeer naar Bagdad een reëel risico op ernstige aanslagen.

Zoals verwerende partij aanhaalt telt Bagdad iets meer dan 7 miljoen inwoners. Bagdad stad beslaat slechts 204,2 km² en het geweld is er met andere woorden bijzonder geconcentreerd. De psychologische impact van dergelijk geweld is ook anders net omdat mensen een leven proberen leiden waarvan ze weten dat zij elke dag opnieuw één van de tientallen dodelijke slachtoffers kunnen zijn. Een dergelijk besef heeft een verwoestende impact op het menselijk functioneren.

Verwerende partij wijst op het feit dat het publiek leven in Bagdad niet is opgehouden

Echter, zoals verwerende partij zelf aangeeft, is het dagelijks leven in Bagdad altijd blijven bestaan, zelfs in de jaren 2006-2007 tijdens de sektarische oorlog. (zie p.23 COI Focus 23 juni 2016) Het feit dat het publiek leven in Bagdad momenteel niet stil ligt, is dus geen nuttig critérium. Bovendien is het opvallend dat de COI Focus ook stelt dat het aantal schoolverlaters in Bagdad hoger is dan in andere provincies door de onveiligheid op de wegen naar de school. (p.23 COI Focus 23 juni 2016)

De COI Focus van 23 juni 2016 verwijst op pagina 30 naar het ICG rapport van 14 mei 2016 waarin gewag wordt gemaakt van een gevaarlijke situatie die de staatsinstellingen verlamt en dreigt te doen instorten. Het politieke systeem staat onder druk en de veiligheidsdiensten hebben hun handen vol met de betogingen waardoor de veiligheidscontroles verslappen. Wat de impact hiervan is op het dagelijkse leven, verplaatsingen binnen de stad, coördinatie van beveiliging en toegang tot scholen en infrastructuur werd niet onderzocht door verwerende partij".

Verzoeker verwijst opnieuw naar de twee reeds aangehaalde arresten. Tevens geeft hij aan:

"(...)

Nochtans kan het feit dat ontheemden uit andere regio's zich (tijdelijk) in Bagdad vestigen niet betekenen dat het veilig is in Bagdad. Het gaat vaak om wanhopige mensen, zonder financiële middelen, op de vlucht voor oorlog. Dit toont eerder enkel aan dat de situatie in andere regio's in Irak nóg dramatischer is dan in Bagdad.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat veel soennieten vanuit Bagdad naar Koerdistan zijn gevlucht:

"(...)"

Verzoeker wijst andermaal op de informatie van verweerder.

"Wat betreft de personen die terugkeren vanuit België naar Bagdad, blijkt nergens wat het profiel van deze personen is en wat de reden is van hun terugkeer.

Caritas International, een organisatie die personen begeleidt bij vrijwillige terugkeer, geeft in een recent rapport de redenen weer waarom personen volgens hun terreinervaring terugkeren. Een verbetering van de veiligheidssituatie wordt niet vermeld (stuk 13 bij verzoekschrift) :

"(...)"

Verzoeker wijst nogmaals op de twee aangehaalde arresten van de Raad. Hij vervolgt:

"Verwerende partij stelt tenslotte dat subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend in het geval van blind of willekeurig geweld, wat wilt zeggen dat personen toevallig en onafhankelijk van hun individuele situatie kunnen worden gedood. Ook moet het blind geweld een niveau hebben bereikt waardoor een persoon het risico op ernstige schade loopt enkel en alleen omwille van zijn aanwezigheid in de regio.

Verzoeker wenst echter op te merken dat al uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat vooral burgers het slachtoffer zijn van de aanslagen. Een tiental aanslagen per dag, en af en toe een gigantische aanslag, op een grondgebied van 242 km² houdt in dat eenieder constant het risico loopt om bij de tientallen dodelijke slachtoffers van die dag te horen, en dit elke dag opnieuw. Door het continue karakter van dit risico en door het hoge aantal burgerslachtoffers, loopt verzoeker enkel en alleen door een aanwezigheid op het grondgebied van de stad Bagdad, een ernstig risico op schade in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een e-mail van een sociaal assistent (stuk 2), een USB-stick (stuk 4), een bijdrage van UNHCR over de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen (stuk 3) en algemene informatie (stukken 5-13).

2.1.3. Verzoeker legt ter terechtzitting van 6 september 2017 door middel van een aanvullende nota een beschrijving neer van de videobeelden die te zien waren op de USB-stick die initieel bij het verzoekschrift werd gevoegd als stuk 4 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Volgens deze beschrijving is op de videobeelden van 22 januari 2017 van een beveiligingscamera de ontvoering te zien door drie gewapende mannen van twee vrouwen waarvan de gezichten niet te zien zijn.

2.1.4. De commissaris-generaal legt op 16 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 5 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 7). In een aanvullende nota van 23 november 2017 voegt hij ook COI Focus van 25 september 2017 over de veiligheidssituatie in Bagdad aan het dossier.

2.1.5. In een aanvullende nota neergelegd ter zitting van 1 december 2017 voegt verzoeker nog een beeld uit de video, een foto van zijn moeder en zijn zus en een foto van het paspoort van zijn moeder aan het dossier.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoeker voegt in het onderhavige verzoekschrift terloops aan het feitenrelaas toe dat hij intussen een achttal maanden een voorhuwelijkse relatie heeft met een jonge, eveneens sjiitische asielzoekster. Ter staving voegt hij een e-mail bij het verzoekschrift. In deze e-mail wordt de relatie bevestigd en wordt gesteld dat verzoeker en diens partner hopen dat zij samen in België kunnen blijven. Verzoeker toont in deze niet concreet aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij ingevolge zijn band of zijn relatie met zijn partner (mogelijk) iets zou dienen te vrezen. Hij formuleert in dit kader zelf bovendien niet de minste vrees.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift verder meermaals de aandacht op het profiel van zijn vader, die werkzaam was voor de Iraakse autoriteiten. Hoewel uit de voorhanden zijnde landeninformatie, opgenomen in het administratief dossier en aangebracht door partijen, kan worden afgeleid dat het behoren tot de Iraakse overheidsdiensten een verhoogd risico met zich kan brengen om slachtoffer te worden van bepaalde geweldfeiten, kan uit deze informatie echter niet worden afgeleid dat het louter werkzaam zijn voor de Iraakse autoriteiten of, zoals in het geval van verzoeker, het loutere gegeven de zoon te zijn van iemand die werkzaam was voor de Iraakse autoriteiten, zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker dient deze vrees voor vervolging bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken.

Omtrent de concrete, door verzoeker aangevoerde feiten en vrees voor vervolging, dient echter te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid hiervan wordt ondergraven door verzoekers bevreemdende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoewel zijn vader zou zijn verdwenen en zijn moeder zou zijn verhuisd naar aanleiding van de problemen, verklaarde verzoeker wanneer hem bij de DVZ werd gevraagd naar zijn bestaansmiddelen in België: *"Af en toe sturen mijn ouders een beetje geld op"* (DVZ-verklaring, stuk 16, nr. 28). Tijdens het eerste CGVS-interview werd verzoeker met deze vaststelling geconfronteerd doch bood hij hiervoor geen dienstige uitleg. Hij kwam niet verder dan een loutere ontkenning van de voormelde, nochtans duidelijke verklaring (CGVS-gehoorverslag 1, , p. 14).

Verzoeker legde ook over de verhuis van zijn moeder (en zijn zus) in het kader van de aangevoerde problemen overigens uiteenlopende verklaringen af. Bij aanvang van de asielprocedure verklaarde verzoeker (januari 2016) dat zijn moeder en zijn zus op dat ogenblik in Erbil verbleven (DVZ-verklaring DVZ, stuk 16, nr. 13A en 17). Tijdens het eerste CGVS-interview leek verzoeker aanvankelijk echter te zijn vergeten dat zijn moeder (samen met zijn zus) verhuisde. Initieel gaf hij immers aan dat zijn moeder altijd in Bagdad heeft gewoond. Vervolgens bedacht hij zich, gaf hij aan dat zijn moeder een tijd na de problemen naar Erbil verhuisde en verklaarde hij dat zijn moeder na drie maanden in Erbil te hebben verbleven terugkeerde naar Bagdad. Hij bevestigde daarbij dat deze terugkeer zich situeerde in januari 2015 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 5, p. 9). Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bleek verzoeker niet in staat een dienstige uitleg te verstrekken en beweerde hij uiteindelijk het zich niet meer te kunnen herinneren (*ibid.*, p. 16). Tijdens het tweede CGVS-interview veranderde verzoeker zijn verklaringen opnieuw. Deze maal gaf hij aan dat zijn moeder en zus wel degelijk slechts in januari 2016 terugkeerden van Erbil naar Bagdad.

Dat hij dit slechts na het eerste CGVS-interview te weten zou zijn gekomen, is niet plausibel (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 6).

Uit zijn verklaringen tijdens het eerste CGVS-interview (onder meer omtrent de terugkeer van zijn moeder en zijn zus naar Bagdad) blijkt immers dat hij tijdens het eerste CGVS-interview reeds op de hoogte was van deze terugkeer. Dat hij tijdens dit eerste CGVS-interview daarbij niet zou hebben geweten of zijn moeder en zijn zus drie maanden, dan wel een jaar en drie maanden voor dit gehoor terugkeerden naar Bagdad, is niet aannemelijk.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden voor zijn problemen en vrees bij een terugkeer. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Ten eerste maakt u het niet aannemelijk dat u vervolging vreest door milities omdat uw vader vertrouwelijke informatie van de overheid in zijn bezit zou gehad hebben. Tijdens uw gehoor bij DVZ verklaarde u niet veel te weten over het verhaal van de verdwijning van uw vader omdat uw moeder en oom u er niet veel over wilden vertellen. Ook verklaarde u niet te weten waarom u niet kan terugkeren naar Irak (vragenlijst CGVS n° 5). Echter blijkt tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw moeder toen u naar Turkije ging u vertelde dat uw vader vertrouwelijke informatie had van de overheid en dat hij om die reden werd vervolgd (CGVS I, p. 6). Uit bovenstaande blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom u Irak verlaten heeft. Geconfronteerd met het feit dat u in het begin van uw gehoor op het CGVS verklaarde dat u bij DVZ alle redenen voor uw vertrek uit Irak heeft kunnen vertellen, verklaarde u dat u enkel de hoofdpunten had gegeven van uw verhaal bij DVZ. Verder verklaarde u ook dat hoofdpunten van een verhaal in Irak betekent dat het niet over het hele verhaal gaat maar over afkortingen (CGVS I, p. 15-16). Uit bovenstaande verklaringen moet worden afgeleid dat voor u het gegeven dat uw vader verdwenen was omdat hij vertrouwelijke informatie van de overheid bezat niet belangrijk genoeg was om in uw samengevat verhaal te vermelden. Uw poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen van DVZ en het CGVS voldoet niet daar de verdwijning van uw vader de hoofdreden was dat u van uw moeder en nonkel moest vertrekken uit Irak (CGVS I, p. 6). De vaststelling van uw advocaat dat de CGVS-vragenlijst niet duidelijk is opgesteld (CGVS I, p. 3), kan hier niet als verschoningsgrond gelden, daar duidelijk uit uw verklaring van DVZ af te leiden valt dat u verklaarde niet te weten waarom u niet kan terugkeren naar Irak (CGVS vragenlijst, vraag 3). Het feit dat uw vader vervolgd werd omdat hij vertrouwelijke informatie van de overheid in bezit had, is dusdanig veelzeggend over wat betreft de aard en ernst van de gevreesde vervolging, dat het hoegenaamd niet aannemelijk kan worden genoemd dat u hierover niets zou melden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het motief en de aanleiding van uw asielprobleem.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring (van zijn advocaat) dat de vragenlijst onvoldoende duidelijk is opgesteld, doet verzoeker aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen geen afbreuk. Verzoekers verklaringen over de reden van zijn problemen zijn wel degelijk duidelijk in de vragenlijst opgenomen en zijn niet voor interpretatie vatbaar. Hij stelde aldaar: *“Ik weet zelf niet veel van het verhaal omdat mijn moeder en mijn nonkel niet veel willen vertellen. Wanneer ik naar mijn familie bel, zegt mijn nonkel dat ik niet moet terugkeren naar Irak. Ik weet niet waarom, hij zegt dat ik me moet concentreren op mijn toekomst”* (CGVS-vragenlijst, stuk 16, nr. 3.5.).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Ten tweede is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zo weinig kan vertellen over de inhoud van het politiedossier van uw vader. De verdwijning van uw vader vormt nochtans de kern van uw asielrelaas en de was de initiële reden waarom u internationale bescherming zoekt. Als u een politiedossier over de verdwijning van één van uw gezinsleden krijgt toegestuurd mag dan ook van u verondersteld worden dat u alle moeite zou nemen om de inhoud ervan te begrijpen. Over het politiedossier van uw vader gaf u aan dat het over uw vader ging, u het eenmaal las toen ze het u hebben opgestuurd en het toen vergeten bent (CGVS I, p. 10). Deze poging tot verklaring van uw gebrek aan kennis over de inhoud van het dossier voldoet niet. Als u werkelijk geïnteresseerd was in de inhoud van het dossier had u alles in het werk gesteld om de inhoud te kennen. Het feit dat u 18 jaar was op het moment van uw vertrek uit Irak of het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS onder de indruk was van het nieuws over uw broer dat u de dag ervoor vernomen had, zoals uw advocaat opmerkte op het einde van uw eerste gehoor bij het CGVS, kan niet volstaan als verschoningsgrond. U had het politiedossier van uw vader immers al 2 maanden voor uw gehoor op het CGVS in uw bezit (CGVS I, p. 10) en u had dus al verschillende weken de mogelijkheid gehad om het dossier te bestuderen. Verder moet vermeld worden dat u een tweede keer bent gehoord geweest op het CGVS om u de kans te geven de situatie over uw broer uit te klaren. U had toen geen opmerkingen over het eerste gehoor (CGVS II, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen aannemelijke verklaring heeft voor uw gebrek aan kennis van het politiedossier van uw vader."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. De redenen die hij *post factum* verstrekt ter verklaring van zijn onwetendheid omtrent het politiedossier van zijn vader kunnen, nog daargelaten dat hij deze redenen niet verschaftte wanneer hij hiermee bij het CGVS werd geconfronteerd, niet volstaan als verschoning voor deze onwetendheid. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de inhoud van het politiedossier van zijn vader. Hij legde dit dossier immers zelf neer ter adstructie van zijn asielaanvraag. Bovendien heeft dit dossier betrekking op en wordt het neergelegd ter staving van het cruciale element in zijn asielrelaas, met name de verdwijning van zijn vader. Dat verzoeker een dermate verregaand gebrek aan interesse vertoonde in het door hem zelf neergelegde politiedossier en zich vergenoegde met het eenmaal te lezen en het te vergeten, doet manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten derde is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zo weinig kan vertellen over de inhoud van het politiedossier van uw broer. Over het politiedossier van uw broer gaf u aan dat u het 1 of 2 keer gelezen heeft en dat u enkel de overlijdensoorzaak van uw broer gelezen heeft (CGVS II, p. 5). Als u werkelijk geïnteresseerd was in de situatie van uw broer had u meer moeite gedaan om de inhoud van het dossier te begrijpen. U gaf als poging tot verklaring voor uw gebrekkige kennis van de inhoud van het politiedossier van uw broer aan dat u geen verstand had van politiedocumenten en u slecht bent in het lezen van handschriften (CGVS II, p. 6). Maar zelfs als zou worden aangenomen dat u in het kennis nemen van de inhoud van dit politiedossier gehinderd zou zijn door een gebrek aan ervaring met politiedocumenten of het lezen van handschriften, moet worden vastgesteld dat u nog steeds onaannemelijk weinig weet heeft over de inhoud van dit politiedossier. Immers, gevraagd over wat het plannetje in het politiedossier van uw broer zou kunnen gaan verklaarde u eerst dat er geen plannetje was, en pas na herhaalde bevraging en confrontatie met de documenten verklaarde u dat het desbetreffende schema op het politiedocument de plaats was waar uw broer gevonden is (CGVS II, p. 7). Uit bovenstaande vaststelling blijkt dan ook dat u het politiedossier met betrekking tot de situatie van uw broer nauwelijks bekeken heeft. Nochtans had u er alle belang bij om alles te weten over de omstandigheden van het overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat de milities op zoek zijn naar u of uw broer daar uw vader waarschijnlijk niet genoeg is (CGVS I, p. 8). En verklaarde u ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u ging proberen meer details te vragen aan familieleden wat er allemaal gebeurd is met uw broer (CGVS I, p. 15). Dat u zo weinig interesse toont in documenten over uw broer die zeer recent ontvoerd en vermoord was, is dan ook bijzonder ongeloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en moord op uw broer op fundamentele wijze."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motivering geen concrete en dienstige argumenten aan. Met de verwijzing naar een aantal elementen die in de bestreden beslissing niet expliciet worden opgenomen of betwist, doet verzoeker aan de voormelde, concrete motieven inzake zijn verregaande onwetendheid over de inhoud van het politiedossier immers geheel geen afbreuk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Ten vierde is het weinig aannemelijk dat u Irak verlaten heeft omdat de milities op zoek zijn naar u (CGVS I, p. 8) maar u niet weet over welke militie het gaat. Nochtans had de militie die u viseerde contact met uw moeder (CGVS I p. 7). Ook verklaarde u dat de personen die contact hadden met uw moeder van milities waren die bedrijven steunden waarmee uw vader een contract had (CGVS I p. 7), wat toch zeer specifieke informatie is over de militie. Verder kan u de milities actief in uw wijk waar u woonde opnoemen (CGVS I, p. 5). Hieruit blijkt dat zowel u als uw familie er alle belang bij heeft om te weten welke militie uw familie viseert en hiertoe ook een aantal zinvolle aanknopingspunten hebben. Dat u of uw familie niet weet welke militie u en uw familie viseert is weinig aannemelijk."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Daar verzoeker deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd overeind.

Verzoeker vestigt wel nog de aandacht op de neergelegde politionele documenten en verwijt de commissaris-generaal dat deze onvoldoende in aanmerking werden genomen en onderzocht. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, kan daarbij vooreerst worden opgemerkt dat – zo dit al mogelijk zou zijn aan de hand van kopieën – geenszins moet worden bewezen dat deze documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontfangen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker de politiedossiers slechts bijbrengt in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 5, p. 10; Documenten, stuk 14, nr. 7 en 10).

Verder bleek reeds hoger dat verzoeker een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde en onwetend was over de inhoud van de neergelegde politiedossiers, hetgeen erop duidt dat verzoeker zelf weinig waarde hecht aan deze stukken. Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) wel degelijk dat zulke documenten in Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Er is in Irak sprake van grootschalige en alomtegenwoordige corruptie op alle niveaus. Politieleden worden daarbij uitdrukkelijk genoemd als één van de groepen ambtenaren die zich vooral en stelselmatig bezondigen aan corrupte praktijken. Bovendien worden de politiedossiers geenszins neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de hoofding van de politionele documenten *prima facie* van bijzonder slechte kwaliteit is. Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde politiedossiers.

De overlijdensakte van verzoekers broer (Documenten, stuk 14, nr. 10) wordt eveneens slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Ook zulk document kan blijkens de informatie in het administratief dossier bovendien zowel binnen Irak als daarbuiten eenvoudigweg illegaal worden verkregen. Mede in acht genomen dat het niet wordt neergelegd in het kader en ter adstructie van een geloofwaardig relaas, kan derhalve geen bewijswaarde aan dit stuk worden gehecht.

De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaald, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De video waarvan een USB-stick bij het verzoekschrift werd gevoegd en waarvan verzoeker door middel van twee aanvullende nota's een beschrijving, alsook een beeld uit de video, een foto van zijn moeder en zus aan de poort en een foto van het paspoort van zijn moeder, neerlegt, kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. Een dergelijke video kan eenvoudigweg worden geënceneerd. Dat het een waarachtige en aan verzoekers vermeende vrees gelinkte ontvoering zou betreffen, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 en 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden werden geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen inzake deze elementen. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij op voormelde basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP